Kapitola 3

Na farmě vzdálené třicet kilometrů severně od údolí Pastvin draků se Larisa postavila a setřela si pot z čela. Naklonila košík, který držela v ruce, a podívala se na červeňoučké jahody, jež se tam kutálely. Obírala je z keříčků na otcově farmě několik hodin, a přesto byl košík sotva zpola plný.

Léto bylo chladné, a tak políčko s jahodami tolik nerodilo, jako tomu bylo v minulých letech. Pokud se jí nepodaří do příštího týdne, kdy začne dožínková slavnost, nasbírat dvacet košíků, nebudou jich mít dost na výměnu za zásoby, které potřebují.

Zakoulela jahodami v košíku. Byly také menší a tmavší než při minulých úrodách. To byla jistě známka blížící se tuhé zimy.

Po obloze se rozlehl křik lovného ptáka. Byl hlasitější než křik jestřábů, kteří hledají myši na otcových polích. Možná,

že sem na jih zabloudil letos nějaký orel, aby unikl chladnějším teplotám.

Propátrala pečlivě oblohu a zůstala jako přikovaná.

Z jasné modré oblohy se přímo na ni řítil drak.

Upustila košík s jahodami a běžela k domu. V tom ji zahalil dračí stín. Neustále se zvětšoval, jak se drak stále přibližoval.

Cítila prudký závan větru od mávání dračích křídel, která se pohybovala čím dál pomaleji, jak se přibližovala k zemi.

Jakmile doběhla na okraj pole, uchopily její tělo tři mohutné drápy a zvedly ji do výše, přičemž její nohy visely bezvládně nad zemí.

Vydala ze sebe strašlivý výkřik, při kterém tuhne krev v žilách, a z malé chaloupky vyběhl její otec.

Jejich pohledy se potkaly právě ve chvíli, kdy s ní drak přelétal přes střechu jejich domu. Otec s úlekem sledoval, jak mu drak odnáší jeho jedinou dceru.

Kapitola 4

André kopnul do dalšího kamene na kraji cesty. Josh četl v mapě a kontroloval jejich pozici vůči slunci. Složil mapu a zastrčil ji do své brašny. „Do Silverrocku bychom měli dorazit ještě před setměním."

André se pousmál. „To je dobře. Už mě nebaví spát na zemi."

Suzy se na něj podívala z velkého balvanu, na kterém seděla. „Pořád ti říkám, že spát nemusíme."

Josh zavřel klopu u své brašny. „Ano, ale když jsme zkoušeli jít přes noc naposledy, zjistili jsme, že se točíme v kruzích. A když dokážu usnout, tak proč se neprospat?"

Suzy si stoupla. „Správně. To je také důvod, proč jsem neprotestovala, když jsme se rozhodli, že se každou noc zastavíme a utáboříme. Musím ale uznat, že bude fajn si lehnout na opravdovou postel v pokoji se zdmi a stropem."

V tom zaslechli výkřik nějakého tvora vysoko v oblacích. Podívali se vzhůru a uviděli velkého černého draka letícího směrem k údolí, které před pár hodinami opustili.

Josh mžoural proti zapadajícímu slunci. „To je ten stejný drak?“

André si zastínil oči dlaní. „Vypadá to, jako by měl něco v pařátech. Co to je? Medvěd?“

Suzy si oběma rukama zastínila oči před jasnými slunečními paprsky, když jim drak přelétal nad hlavami. „To není medvěd. To je nějaká dívka!“

Suzy se rozběhla zpátky k údolí, když v tom jí André zastoupil cestu a zastavil ji. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Musíme jí pomoct.“

„Zešílela jsi? Tomu drakovi v žádném případě nestačíme. A i kdybys ho dohonila, co bys asi tak dělala?“

Suzy se na něj upřeně podívala. „To nevím. Ale nemohu tady jen tak stát a dívat se, jak někoho sežere drak.“

André ukázal směrem k drakovi, který se neustále zmenšoval, jak se vzdaloval. „Podívej, už je na půli cesty do údolí. Nedohoníme ho, i kdybychom chtěli.“

Suzy odstrčila Andrého stranou. „Mluv za sebe.“

Vyskočila do vzduchu, ale místo toho, aby zase dopadla zpátky na zem, vystřelila vzhůru k obloze a vydala se za drakem.

André zůstal stát s otevřenou pusou.

Podíval se na Joshe. „Věděl jsi, že umí létat?“

Josh zavrtěl hlavou, aniž by ze Suzy spustil oči.

André se podíval zpátky na oblohu a společně sledovali Suzy, která raketovou rychlostí pronásledovala draka.